

Arrest

nr. 131 997 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
 minderjarige kinderen : X , X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds, de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juli 2014. Alle beslissingen werden op 10 juli 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2012 dienden de eerste en tweede verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij beslissingen van 26 juni 2012 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 8 augustus 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 93 616 van 14 december 2012 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Inmiddels, op 30 augustus 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij arresten nrs. 89 997 en 89 998 van 18 oktober 2012 bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en verwierp aldus het beroep van de verzoekende partijen.

Bij beslissing van 30 oktober 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 101 652 van 25 april 2013.

Inmiddels dienden de verzoekende partijen op 26 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 juli 2013 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 3 maart 2014 werd dezelfde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend. Die beslissing werd ingetrokken bij rechtzetting van 22 april 2014.

De ambtenaar-geneesheer evalueerde de ingeroepen medische problematiek opnieuw bij advies 8 mei 2014.

Op 15 mei 2014 werd een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 januari 2013, waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard.

Op 28 mei 2014 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De voormelde aanvraag werd door de verwerende partij op 1 juli 2014 onontvankelijk verklaard, daar de verzoekende partijen in hun aanvraag hun identiteit aan de hand van geboorteaktes trachten aan te tonen. Dit betreft thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkenen leggen bij hun aanvraag dd. 28.05.2014 hun geboorteaktes voor. Dit bewijselement kan hun identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet

aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek(st)er. Betrokkenen roepen evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen hun identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van de verzoekende partijen. Dit betreffen thans de tweede en derde bestreden beslissing.

Op 3 juli 2014 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan samenhang op. Ze merkt op dat de verzoekende partijen niet aantonen in welke mate er verknochtheid zou bestaan tussen de bestreden beslissingen.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee verschillende beslissingen. Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet voldaan heeft aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De verzoekers betwisten aldus niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en derde bestreden beslissing.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 1 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen van 1 juli 2014.

De Raad herinnert er aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de voornaamste beslissing tevens ook de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit blijkt des te meer uit het verzoekschrift zelf daar de verzoekende partijen ook enkel een middel ontplooiën ten opzichte van de eerste bestreden beslissing.

Zelfs indien de samenhang zou zijn aangetoond, *quod non*, zou de Raad het beroep als onontvankelijk dienen te beschouwen in zoverre het de bevelen om het grondgebied te verlaten tot voorwerp heeft aangeduid, nu er helemaal geen middelen worden uiteengezet ten aanzien van deze beslissingen.

De samenhang wordt niet aangetoond en het beroep wordt enkel ontvankelijk beschouwd in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

‘Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn’;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De betwistbare beslissing die het ongegronde verzoek zegt, wordt als volgt gemotiveerd:

‘Betrokkenen leggen bij hun aanvraag dd.08.05.2014 hun geboorteaktes voor. Dit bewijselement kan hun identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2 , 1e lid , gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art,9ter , §2 , 1e lid , 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek (st) er. Betrokkenen roepen evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen hun identiteit aan te tonen (art,9ter, §2, 3e lid) Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214,651 RvS dd,30,06,2011) . Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk’

Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag niet ontvankelijk is wegens het motief dat hun geboorteaktes kan hun identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2 , 1e lid , gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art,9ter , §2 , 1e lid , 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek (st) er.;

Dat deze beslissing onvoldoende werd gemotiveerd;

De geboorteaktes van het hele gezin kan hun identiteit aantonen.

De verzoekende partij heeft al hun geboorteaktes voorgelegd in de vorige aanvraag 9ter (dd. 24.01.2013) en werd niet in betwiste gebracht;

Het is mogelijk om een fysicaal band tussen de vier geboorteaktes en de verzoekende partij vast te stellen omdat deze geboorteaktes werd in verschillende vorige procedures aan de tegen partij in kennis gebracht;

Op geen moment werden deze geboorteaktes in betwiste gebracht;

De documenten stelt well de naam, voornaam, geboortedatum, nationaliteit etc.

Al de ontvankelijkheidsvoorwaarden waren vervuld op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag.

IZ lijdt inderdaad aan een “aandoening gekenmerkt door inflammatie van verschillende organen met hoge koorts, polyarthritis, polyserosis. Aanhoudende inflammatie waardoor stagnatie en algemene ontwikkeling”

IZ is een jong kind van 13 jaar oud. Initieel werd de jongen in Rusland behandeld met hoge dosis steroïden, cyclosporine A, cellcept en Mabthera.

Bij aankomst in België (in augustus 2012) was I sterk polyarticulair met arthritis van de rechter schouder, 2 ellebogen, 2 polsen, MCP 1er hand, beide Knieën en beide enkels). Ondanks hoge dosis ledertrexate (25 mg/week) en hoge dosis oraal steroïde, geen remissie en belangrijke bijwerking nl groeistagnatie en bilateraal cataract.

Het certificaat van 09/05/2014 is nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van mijn cliënt inhoud gezien als de behandeling wordt gestopt er zal een “polyarthritis met mogelijks evolutie naar erosieve arthritis en ankylose (reeds aanwezig in de beide polsen); koorts en hoger inflammatie”.

Het is een chronische ziekte. Men kan niet voorspellen wanneer remissie optreedt.

De duur van de behandeling is, tot nu toe, onbepaald. Een zwaar geneeskrachtig voorschrift wordt hem en van de fysiotherapie op basis van twee keer per week opgelegd. Zo'n accumulatie van ziekteleer bij een zo jonge persoon is zeer verontrustend.

De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van IZ;

Gelieve ook te noteren dat er ook rekening mee wordt gehouden dat om eruit te komen moet zij nodig hebben van de steun van zijn gezin.

IZ heeft nodig van een behandeling van een onbepaalde duur.

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M;

Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In de memorie van toelichting bij de in punt 2.5. vermelde wetsbepaling kan onder het kopje “Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53 0771/001, p. 145-146).

Er dient te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof expliciet heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is te vereisen dat de aanvrager van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zijn identiteit dient aan te tonen. In het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009, waarnaar de hierboven geciteerde memorie van toelichting verwijst, wordt er met name op gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partijen bij hun aanvraag enkel een kopie van hun geboorteakten hebben voorgelegd om hun identiteit aan te tonen, hetgeen steun vindt in het administratief dossier, terwijl deze documenten niet voldoen aan de voorwaarde voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: het laat namelijk niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekende partijen.

De Raad wijst er op dat een geboorteakte weliswaar bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, maar dat deze niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die erin omschreven wordt, zodat de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat een geboortecertificaat niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekende partijen.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat hun identiteit, noch hun nationaliteit werden betwist tijdens hun eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf, dient erop te worden gewezen dat zij, nu zij niet betwisten dat hun geboorteakte niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene en dit document dus niet voldoet, hiermee in wezen wensen te bekomen dat zij een vrijstelling zouden genieten van het aantonen van hun identiteit op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Echter, de verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij zich in een uitzonderingsgeval bevinden.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht is niet aangetoond.

De verwijzing naar de medische toestand is *in casu* niet dienstig aangezien de medische toestand slechts kan worden beoordeeld indien er een ontvankelijke aanvraag wordt ingediend. Door louter te verwijzen naar de medische toestand maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van

het EVRM aannemelijk. Het staat hen echter vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, ditmaal vergezeld van een identiteitsdocument of een motivering waaruit blijkt dat zij vrijgesteld zijn van de verplichting om hun identiteit aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU